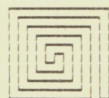
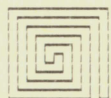
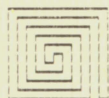

ОМАНА МОЛОКА

і

ЛИСТИ ДО КОХАНОК

РОМАН БАБОВАЛ

1 9 8 5

diasporiana.org.ua

О М А Н А М О Л О К А

і

Л И С Т И Д О К О Х А Н О К

(Д В І З Б І Р К И П О Е З І Я)

- 1968 / 1971 -

РОМАН БАБОВАЛ

ROMAN BABOWAL

DELUSION OF MILK

and

LETTERS TO MISTRESSES

(Ukrainian Poetry)

Тираж : 500 примірників.
Всі права застережені.

Накладом і технічними засобами автора.

Друкував : BONIVERT LIEDT Ets / Charleroi (Belgium) - 1985

■ ■ ■

" LA SALVEZZA

Scrivi, ti prego. Due righe sole, almeno, anche se l'animo è sconvolto e i nervi non tengono più. Ma ogni giorno. A denti stretti, magari delle cretinate senza senso, ma scrivi. Lo scrivere è una delle più ridicole e patetiche nostre illusioni ... "

■ ■ ■

" СПАСІННЯ

Прому тебе: пиши. Хоча б лиш два рядочки, навіть якщо душа - приголомшена і нерви довше не витримують. Але щодня. Зуби затиснувши - нехай і нісенітниця безглузда - але пиши. Писання - одна з найбільш смішних і патетичних наших ілюзій ... "

(Dino BUZZATI, in "SIAMO SPIACENTI DI" , 1960)

■ ■ ■

Книжку присвячую
моєму щирому батькові і другу по перу : Богданові БОЙЧУКОВІ.

МОРСЬКА ПОЕЗІЯ

легенда -
біла,
нескінченна.

сонце - що горить,
лишаючи
під шкірою
смак воску.

у піску - посіяні
сліди, що їх вітри
стирають звільна
зламаним крилом.

десь - мушля
ще ніким
не знайдена.

■ ■ ■

для кого ці клітини в нас -
набиті вірою в майбутність ?

для кого наше око і душа -
такі глибокі, непотрібні ?

для кого спогади снуються знов -
про те, чого ще не було ?

так :

спопеліють пальці
в самоті руки,

не
зустрівши друга
на шляху.

■ ■ ■

хмара,

що зависла на плечі сосни, щодень розказує мені, як хвильорebre море
таїть розпач раненого альбатроса.

як осліплі соняшники ходять по саду хапаючи за білі поли вітер : вже
віддавна-давнього забувши форму сонця.

як по вуликах бджола самотня строїть медяні весілля.

присяде завтра хмара ближче, на долоню ляже: і, мабуть, розказуватиме
привітніші новини.

ДОСВІТНЕ

затріпотів ще півень мимохіть:
ковтнувши знехотя останню

окрушинку сну, осінь віддала
леліяний листок вітрам: взялися
сурмами вітри до вирію скликати
в'яле листя, задрижала аж земля
спросоння, як зіницю хмари
проколола нагла блискавиця.
дубам примарилось на мить
вигнання пахідернів.

коли собі синиці тишею
полощуть горла: сонце
стає таке подібне до
клубочка павутиння,

що - жах !

■ ■ ■
твое ім'я вигукує
хвостатий дощ.
птах
випив небо у
саду: те, що -
над вишнею.
десь вітер поблизу
біжить
у шелесті
зім'ятої газети.

(прислуховуюся
до молочної
дрімоти твого
тіла.)

розкрив совине око
місяць. ніч
ми зустрічаємо,
як лози - вітер :
насторожено.

ВОСЕНИ

ми підняли
листок
дубовий
вщент
зів'ялий, що
нагадував нам
барвою - самотність.
і заглянули
в ріку,
де сонце
плавало
з лискучою щогою,
щоб
себе
переконати,
що
іржа
ще всього
не поїла.

СОНЦЕ

загорнене в зелене листя, тонше
від листка для папірос;
з блакитним парасодем вітру -
на товстому рамені.

на дні плиткого глечика,
де гусінню побіг - мов
запах літа - хлорофіл,
розкинуло в похміллі ноги.

безкрилий птах,
якого тінь
нам над усе
смертельна.

ЗВИЧКА

отак ліс загадковий виростав:
без слів, похмуро,
розколювався так надвое камінь: без
гримас, без крику.
отак при першій злеті падав птах,
прострелений під оком шротом.
так несвідомо ми
кохалися: у вижданні
жахливого зняття з хреста.

■ ■ ■

з віття верб
звивають
вітряки в
безвітрі
звислі звуки і
солон'яні світанки.

гусінь
густо гине
у гнилім
горісі
щогодини.

змії часу
зморшки
розраховує, зимою
вирізани
на твоїм
незайманім чолі.

ми позбирали сміх розбитої шибки і гумовий запах, що завис по деревах.
понесли уважливіше від власної крові, щоб ним одурманити сон, щоб
кореневидно виросла ніч: коли ми будем говорити про самотність і про
себе, коли новчатинемо в дзеркалі.

над нами вітер несе у ржавому відерці запах дня, що сиплеться
з дзвіниці в шумі плякатів із голими жіночими стегнами. дзвони карбують
мідяні автографи на моїм підвіконні, жовті плями - на білому простиралі.

а відгомін росте поряд із паперовими орхідеями в стрункій вазі, щоб
оббілити стіни в сон.

■ ■ ■

пісок - загублений
край неба морем. сонце - так
невчасно втоплене
в дощі. долоні. очі -

такі
непевні, наче у часі
кохання, у часі
тривоги.

(ходи !) над тишею
розщеплюватиму найсивіші -
для тебе - мушлі:

щоб почути
стогін
моря.

ПРОВИНА

ми кинемось свічками
харити утомлене сумління,
що хрустітиме у
костях. до землі припадемо
грудьми - покарані
за спрагу щастя,
за бажання самоти.
ми умиратимемо, мов гриби
(із запахом і формою гріха),
що млосно вирости
на згнилім
дереві
розп'яття.

■ ■ ■

узліссям переходять лісоруби, на плече закинувши сокиру.

у саду:

дерево !

на сполох дзвоні,
кричи тривогу
зламаної гілки !

дерево ! -

зелений розпач
із виновою трави.

ПРОХАННЯ

лишіть мені на бога вибір
між смертю і мовчанням,
лишіть в мирі попелясті плями,
що на лице лягли мені очима.

ночі зановкають ночі розвіюють дощами притишені розмови уночі
між нами відстань - міжпланетна як між радістю і болем уночі
дракони ходять попід небосхил з очима як облудні яблука вночі
десь в'януть квіти загадкові.

лишіть.
лишіть мені на бога вибір між
землею й деревом.

■ ■ ■

громи крізь небо почвалали
табунами: на сріблестій
нитці вітру павуком
завис дощ.

серед міста
ліхтарі - немов ключі
до сонця - непомітно
ржавіють.

півов дощ.

тоді виходь у сад ! : хоч і роса тобі зовсім поцербить ноги, деревце
приголуб, послухай ! : як - у відгомоні землетрусу -

росте
його коріння.

■ ■ ■

так лиш пустіте
на секунду подивитися
на степ, на
круглолиці соняшники.

відцурались виріїв похнюплени
птахи, на вітер занедужавши.
із праги збожеволіла метка
рибина у ставу. забули нас
посивілі боги : і чи порадить
це пророк, яким шляхом ступати ?
коли навколо - стільки снігу !
коли поплутав друг дороговкази.

так лиш на мить пустіте
подивитись: туга інколи
така насильна, що цвітуть
на чорнім камені конвалії
білі.

■ ■ ■

над нами: небо - нагле,
металеве. мертве - слово, мов
уламок скла. цикада посеред
поліття свідчить про можливість
тиші. поцілунки - мов
роздерті на шматки вітрила.
павуки на жарт
між нами сірі сіті
виплели. під нами:
в безвість кинені стежки.

ВИГНАНЦІ

вже не забути нам заснулих лебедів у колі ночі.
вже не забути моховитих трав на мощених шляхах.
вже не забути нам небажаного доростання віття,
розгону часу, вщент підмитих споминами чіл.

вигнанці сонця - пригломшені пташиним вирієм.
вигнанці моря - зражені облудою підземних рік.

ВЕЧІРНЄ

вітер
став зернистий
і напрочуд
теплий. звечора.

ножем перетяла надвоє
пташка небо:
по чуйнім обличчі -
сік цитрини.

місяць
викотився із-під
хмари, зупинився
яблуком

у нашому вікні
спокусливим,
напівобгризеним уже
самотністю.

■ ■ ■

вітри запахи під дірявим небом
деревом, а згодом просто дозріванням листя.
ми зустріли вдвох золочення пшениці,
сміливі, бездунні. під
замисленими кроками
у шепоті хрустить,
хворіючи на кровотечу,
осінь, і
посивів дощ, немов старий
від неба
голуб.

ПОЕЗІЯ ПРО КОХАННЯ - 1

над ранком, як
серед життя,
побилися пляшки, залиті сміхом.
ти босоніж прибіжиш,

загорнена в легеньке літо,
припадеш мені
до тіла
теплою провинною.

: між нами ширші
відстані, як між
двома зернинами
секунд.

ПОЕЗІЯ ПРО КОХАННЯ - 2

коли виплигує кохання наглим голубом з руки :
вже не лякає нас зліт воронів,
і чи вертїтись далі сонцю спопелїлому ?

молїтва зайва мертвим, ситим зайвий хлїб.
бджолиний час плете вузли жорстокї.
на перехрестї: шлях - нов приспаний зній флейтою.

мїж нами ходить божевїлля. прадїди
звїряються: десь, кажуть, папороть
(ходи !) росте шовковїша.

■ ■ ■

море - ріками, легендами напоєне.
море - птах безстрашний, неуловний.
море - золотими островами огорожене.

пісок нанесений
під скелю морем
голі стегна
дівчини що два
століття перележала
у білому півсні
до божевілья сонця
дощ груди
день -
тверді мов перворідні
яблука
заховані в піску
у сонці

море - водорістю, спрутами заселене.
море - мов табун несамовитих коней.
море - сивіе роками анемон.

десь
стегна десь
пісок
дрібний немов скалки
спокуси
очі водорості
спека.

ІНТИМНЕ

під шкірою: пожежі
невгасимі, у твоїх
очах: лявіни срібла і
найбільший птах.
під сукнею: молочне
озеро і пекло.

в годинник день
навпомацки
протискується. на
загострених стрілках
безповоротно умирає
ніч.

щоразу ти
зідхаєш втішніше,
коли в коробку
золоту
поняття часу
занимаю.

ЛІТО

море -
чайками
поросле,
розмах крил -
немов
ніколи ще
не кошена
пшениця,
по стеблинах -
недопите сонце,
клаптик неба,
на твоєму
тілі - літо,
наче
голуб.

■ ■ ■

пустилися ми, на границі божевілля,
у простір, вмоцнений вітрами, пройдений за день.
сплило за нами молоком зів'яле листя :
і вже неначе не тривожаться ліси.

не так тобою упиватись, як не утопитись !
години розляглися на порозі сфінксами.
та як, лишаючи знак зуба на твоїм плечі, мені
(свідомість роздирається, немов папір)

не оп'яніти ?

ДОЦ

ішов доц. ти була, мов овоч:
із запахом негоди під твоїм плащем - розшитим,
із виразом спокуси під твоєю сукнею - роздертою.

за місяцем
птах, бурю заховавши під крило,
клював комети хитрі.

твоя рука зганяла порухом
між нами сни щораз молочніші,
поліття золотіші. доц

і

твое

тіло :

як земля -

такі

обманливі,
зрадливі.

■ ■ ■

коли кохаш.

ні ! ні - не наддирай ще пальцем обрію !
ще не буди птахів, які гніздо
сплели у наших грудях. не полохай
зачарованих птахів.
не роздирай солон'яних
усмішок нігтем полун'я.
не говори про сірі віддалі,
закинені за день.

коли кохаш.

■ ■ ■

розсілися над обрієм стривожені
безвітрям хмари і птахи.
колись було вітри завили на сполох
вовками : літо висухло
на дні пшеничної
стеблини в колі спраги;
годинами обсіпався день, мов
прищами. ворожити нас забули:
в світ рослини конашня
заманює тебе.

прости, коханко випадкова.
прости, коханко огняна.

приснилось розшнатоване
на метеори
сонце.

ПИТАННЯ

ти прийшла до мене - неочікувана :
запити зависли з білої від
самоти стіни,
як воскові китайські маски.
ти прийшла до мене, неочікувана :
щоб прибити поцілунок
до
постелі ?
до
твердого дерева
розп'яття ?

■ ■ ■

тополя.

яку ми посадили для збереження пам'яті про наше перше запаморочення, про перший поцілунок.

поранила
тополя синє око сонця.

осінь заблудилася десь у пшениці перезрілій. і вчасно не прийшла.

тим часом наше деревце загинуло. (зелене.)

ПІСЛЯ ЗРАДИ

роздерте рогом місяця - кохання.

скрипить воно, немов
забуті сходи, що ведуть
під землю, вининаючи
країну молока, імперію
медів.

за плотом продає злидар
агонію дощу за яблуко
гниле; і в подорож щораз
манливішу запрошує,
надворі: ніч - совина.

коли ржавіє невідзвано
день,
коли чекання до самоодурення
щоніч подібніше.

літо
тане ненажерливе
у глиняному жбані,
наповне - твоїми іменами,
залите - запахом твоєї шкіри.

■ ■ ■

так вирії комет вщент спопелили небо.
і як мені тебе забути ?
не вдержати крутих доріг
закинути за простір, де плакає
звироднілий птах пожежі.

дерева
наче в'януть,
наче догоряють: восени.
твої цілунки розбиваються
об зуби нерозкаяні.

в огні солон'яному :
твоє тіло,
твоя цнота.

МІЖ НАМИ

довженні відстані
поржавіли між нами.

набряклі воском - спантеличені сонця.
хрусткі вітри - завішені на білім вітті.
стежки - тривожно зланані в хрести.
світанок - видзьобаний чорним птаством.

поржавіли між нами
широкезні пустирі.

Для НОРМИ

край неба: хмари - губки на жердках.
трикутник ночі - за вікном.

лишилась, дівчино, нам тільки кров,
лишилася вода :
огню не стало. вже
принишкла твоя совість.

твоею шкірою,
очима,
дівчино,
живу.

■ ■ ■

я скрізь шукав ключів до попелястих піль,
світанок ліг на мій поріг: мов жук -
обвуглений до мозку.

ми не кохатимемось вже під плетивом
пташиного припливу :

щилина

між нами й вічністю
занадто криє
заборонених
манливих
овочів.

ЗАМІСТЬ ЛИСТА

не довершить набуть ніч діл своїх.
у нас :

 немає крихти миру,
 скибки страху.

позбувшись глузду і сумління,
час гуде.
твої уста лишають
теплий присмак божевілля.

до ніг твоїх гріхи свої несучи,
нов до жар-птиці.
 наша зустріч - зовсім
випадкова.

ІСПИТ СОВІСТИ

отруйне
зілля ми віддавна кинули збирати.
забули вже, яке ім'я -
сузір'ям. десь найкраще літо
пронеслось віддавна,
наче метеор крізь блиск достиглих овочів.
віддавна довіряти кинули
коханню, як сипкій пустелі.

і стали звільна вірити
в свідомість каменя.

у серці : найстаріша форма сонця.

■ ■ ■

знов довелося нам розминутись, запорошеним
страхиттями (а, може, просто тільки птаством).

я довго вигрібав світанок з-під снігів.
пустині розляглись до мене, до кінця землі.

набиті вже кишені сажею.
утратили назавжди
наші очі відблиск моря.
з віття виломився вітер

і розвіяв все, що за
собой ми покинули,
відкривши випадково
оману молока.

ІМПРОВІЗОВАНИЙ ІНВЕНТАР

скрип - між
немащеними
спогадами;
заіржавілі -
до пам'яті
ключі.

день -
із сонцем
перелітним,
перелитим у
найкращий колір
моїх очей.

ніч -
із запахами
меленої кави:
на перехресті
міста
і безсоння.

кохання - що
вертиться, мов
дешева іграшка
на
непорушній осі
самоти.

4 СІЧНЯ

як полюбив я, панно, вас !

пси гавкають звуки дрібні, як зорі.

для вас я викрав у подруги осени кольорові олівці і накреслив: дитячий сад; вухо місяця, що висувається з-під ночі; й коней вогняних, що поза хижі дебри відвозять снопи пригорілого літа.

над нами - розстелені сувої, пошиті з крилець метеликів. і небо свіже, свіжіше від білого хліба, чваниться широкими плямами ваших очей.

як полюбив я, панно, вас ? не знаю.

18 СІЧНЯ

ни вигадуємо пустирі смугасті.
щозими - шляхи даремні.
щовесни - нові плянети.

воронами в дуба просин
обережок тіні на нічліг, коли
самотністю увінчуються чола.

у кожній сосні
убачаємо опівночі відьмами
заворожене дівча.

21 СІЧНЯ

ми не зустрілись для героїства.
море - голубе. день - кам'яніший
щогодини. очі - малахітові твої.
і кожна зморшка - звивиста, зрадлива.

16 ЛЮТОГО

ти собі будуєш долю піскову на циганських картах. твоя шкіра - така
ніжна !

час вигризає очі моїм приятелям.

я сам учуся мудрости у круглих перестиглих каненів.

3 БЕРЕЗНЯ

ми кохаємось бездумно, мов відцвілі водорості, огнем неторкані
папороті.

полохливо день б'є в дзвін конвалій.

кинь дзеркало ! : мов орхідею, кошачня засипала твоє обличчя.

он сонце заіржало ! : вже, набуть, нам довше не прощатися.

16 БЕРЕЗНЯ

на небі - пляма, що зовсім не подібна до сонця.
ми шукаємо шляхів, що поведуть нас у безвітря,
що божевілья спраги обминуть.

край неба: лісовик готує пастки на мою довірливість, на твою цноту.
ми засинаємо між двома грудками землі, що - така подібна до твого
тіла.

2 КВІТНЯ

зоря - мов камінь.
шибка - мов душа.
роки - мов відгомін

пожежі.

а ми собі -
одне для одного
(невже ?)

тілесна чужина.

13 ТРАВНЯ

за дрібку совісти мені віддай ти на дорогу очі. вітер - подірваний,
немов квіток зужитий. вже чарки - налляті вщерть снотворним соком. вже
мої торби - порожні. простір, що переді мною стелиться - весь бурями
засипаний. в моєму мозку, замість пам'яті : твоє ім'я і дрібка натрію.

26 ТРАВНЯ

я виждатиму прихід обіцяного вітру, мов пророчого орла.

і розкажу тобі про море тисячі казок, в яких на мавок дерево полює,
на громи - божиська, в яких закоханим безсоння сниться, і запаморочення;
грибам - широка густина кори.

ми заглядатимем в лице землі.

коли себе пізнаємо: від друзів відречемося, для неба вигдавши нове
сонце.

чи запашніше чудо виросте тоді з твоїх грудей ?

11 ЧЕРВНЯ

мої слова не долетять до тебе.

між відгомонами і призабутим морем розстелилося густіше павутиння;
вітряки вітран зовсім обгризли крила, ноги.

они про тебе - кругліші від овочів, що родяться на дні легенд.

мої слова не долетять до тебе.

стягну до стіп тобі зубани небо: напрочуд м'яке. і море тьмою
занімілих риб наповниться. чуйним прокинусь деревом. скажу дупляво, що
люблю люблю люблю твою принару і тоді найпершому прохожому хрестом ляжу
на плече, щоб хоч на нить самотність заперечити.

до тебе пишу неадресовані листи.

22 ЧЕРВНЯ

залишила ти мені на пам'ять свої губи - вцент розкушені у божевільні
спраги, пристрасть - вирізану на обличчі звивистим рубцем.
чорнилом розлилася ніч по білім вітру : плями вже ніяк не змити нам.

ти уночі - одна, голодна. уночі -
жаги не гасиш нікону живущою россою.

уночі -

я знову сню

широкий сон : тобі чужинці роздирають легку сукню, від
твоеї цноти збожеволівши.

25 ЛИПНЯ

я приніс тобі - в рукав сховавши - місяць вкрадений і пару золотих
зірок. для тебе позбирав усі розсіпані уламки дзеркала,
за яким щезла твоя перша
усмішка.

коханко ранішня !
коханко довечірня !

чом
ти не дозволила мені тебе перекохати ?

хто ж завтра твої коси розплітатиме в солом'яній імлі ?
хто ж завтра роздягатиме твоє ім'я між двома краплями дощу,
від яких іржавіють уста ?

механічно в'януть паперові квіти на стіні.

8 СЕРПНЯ

між двома зів'ялими листками завжди була бджола, яка з нудоти умирає.

між двома аваріями завжди був пустий острів, інколи й - скарб легендарний.

між нами завжди була зграя віщих птахів, які зриваються, коли торкаюся твоїх грудей.

13 ВЕРЕСНЯ

порожній горіх - прогаяного часу вислів.

звечора, коли вербовим листям пахне вітер у твоїм волоссі, ти новий :
я - оаза найпривітніша.

удосвіта : тривожною рукою помахая сонцю на дорогу. й, хоч усіх
забуду : ще, мабуть, колись згадає сп'яніла бджола про тебе.

вислів недосяжного кохання - у порожньому горісі.

17 ВЕРЕСНЯ

вернись ! : з тобою
не гнівалось ніколи море. не цуралися тебе чайки, засліплені піском.

по грушах м'яко пахне осінь. як колись. комахами - майстерно небо
вишите. десь подаль камінь, кажуть, нимрить на шляху одну й ту старо-
світську розповідь.

вернися ! : осінь виправдається ! і відлетять, набуть, за журавлями
прикріші години.

7 ЖОВТНЯ

запаху хлібів я не забув у присмерку, ні присмаку твоїх молочних стегон - хоч уже не стало кременів, щоб свічку запалити.

уночі.

розбилися калейдоскопи : наші очі - зовсім безколірні.

уночі.

ми складемо, наївні, ритуали дивовижніші запаморочення; й згорить пшениця, що хвилює між грудьми твоїми.

та завтра : як нені знов вичитати з липових листочків шелест твого імени ?

17 ЛИСТОПАДА

чи ж конче присутність ворона між нами віщує заклик до новіших мандрювань ?

покинь покинь мене ! покинь самотнім вітряком у царстві божевільних лицарів ! покинь ! птахи осиротілі приборуть колись мене хоч за останнього з братів.

покинь ! в пустині я назву тебе водою.

23 ЛИСТОПАДА

страшні - твої уста щоночі,
груди - надто спілі,
жінко.

не встиг я розрізнити снігу твоїх пліч від піни океанів.
твій сміх - мов шум з-під журавлиного крила.

он завертівся у твоїй долоні соняшник ! : і ночі довшають.
чи дивуватися мені? чи шкодувати, що твій вік вже той, в якому
овочі - наляляті відгомоном осені ?

5 ГРУДНЯ

роздерті - з нетерплячки - наші білі маски.
стегна - порозкушені в шаленстві ночі.

сонце витекло з розшарпаного неба. до стіни прилип комар -
розчавлений новчанням.

ніяк мені вже не добрати глузду, ані слів до тебе.
ніяк добрати пози для прощання.

11 ГРУДНЯ

так страшно забути найпершу.
так страшно забути останню
коханку
однісінької ночі.

так страшно назавжди забути сонце, з неба випадково блискавицею
видерте : чужі стають від віків протоптані стежки,
що ведуть поза розміри кохання.

так страшно у труні почути вістку про власну смерть, на роздоріжжі
років загубивши пам'ять.
не розпитавшись вчасно за якими урвищами - щастя.

ЗАМІСТЬ ПІСЛЯСЛОВА ВІД ВИДАВНИЦТВА

Ця книжка вийшла в світ приватними технічними засобами автора й офсетним способом друку. Це значить: у жодному українському видавництві. Підставний матеріал до офсету був підготовлений, поправлений, а згодом надрукований завдяки приватному домашньому мікрокомп'ютеру (Microsomputer Radio Shack, TRS-80 - Model IV), що його сам автор перестроїв програмовим (software) способом на українську електронічну машину до писання і друку. Тому й за евентуальні технічні недоліки, які знайшлися б у цьому "усучасненому" самвидаві, автор просить ласкавого пробачення.

Вірші, з яких складаються збірки цієї книжки, були вперше написані в роках 1968-1971. Згодом, з року в рік, автор постійно і терпеливо перепрацьовував їх. До самого ж 1985-ого року. Виходить, що більшість тих кількох віршів, які свого часу були друковані у періодичній пресі, перейшли глибоку - подеколи до невпізнання - метаморфозу (головно мовно-го і формального характеру). Поважна кількість текстів того ж періоду не перейшла іспиту зрілості і залишилася в архівних зшитках - для автора прийнятними свідками його юнацьких років.

Montigny-le-Tilleul, 29.07.1985

■ ■ ■

Roman BABOWAL
1, rue du Fer a Cheval
B-6110 - MONTIGNY-le-TILLEUL
BELGIUM - EUROPE

З М І С Т

ОМАНА МОЛОКА

Морська поезія	6
Для кого ці клітини в нас	7
Хмара	8
Досвітне	9
Твоє ім'я вигукує	10
Восени	11
Сонце	12
Звичка	13
З віття верб	14
Мое місто	15
Пісок - загублений	16
Провина	17
Узліссям переходять лісоруби	18
Проханя	19
Громи крізь небо почвалали	20
Так лиш пустіте	21
Над нами : небо - нагле	22
Вигнанці	23
Вечірне	24
Вітри запахли під дірявим небом	25
Поезія про кохання - 1	26
Поезія про кохання - 2	27
Море - ріками, легендами напоене	28
Інтимне	29
Літо	30
Пустилися ми, на границі божевілья	31

Дождь	32
Коли кохавеш	33
Розсілися над обрієм стривожені	34
Питання	35
Тополя	36
Після зради	37
Так вирії вщент спопелили небо	38
Між нами	39
Для Норни	40
Я скрізь шукав ключів до попелястих піль	41
Замість листа	42
Іспит совісти	43
Знов довелось нам розминутись	44
Імпровізований інвентар	45

ЛИСТИ ДО КОХАНОК

4 січня	48
18 січня	49
21 січня	50
16 лютого	51
3 березня	52
16 березня	53
2 квітня	54
13 травня	55
26 травня	56
11 червня	57
22 червня	58
25 липня	59
8 серпня	60

13 вересня	61
17 вересня	62
7 жовтня	63
17 листопада	64
23 листопада	65
5 грудня	66
11 грудня	67
ТОГО Ж АВТОРА	68
ЗАМІСТЬ ПІСЛЯСЛОВА ВІД ВИДАВНИЦТВА	69
ЗМІСТ	70

Roman BABOWAL
1, rue du Fer a Cheval
6110 - MONTIGNY-le-TILLEUL
BELGIUM

Montigny-le-Tilleul, 20.11.85

Вельмишановний Пане Редакторе,

Дозволяю собі переслати Вам примірник моєї останньої збірки українських віршів, яка щойно вийшла приватними технічними засобами друкування і накладом автора.

Чи могу Вас попросити помістити на Ваших сторінках оголошення про її появу. Книжку можна покищо набути в автора (адресу диви вище) за 3 (три) американські долари (+ пів долара, якщо висилка - летунською поштою за океан). Незабаром, сподіваюсь, книжку продаватимуть "льокальні" книгарні, на місці.

При цій нагоді дозвольте попросити Вас переслати мені примірник Вашого журналу (якого я взагалі не в змозі одержувати), якщо Ви погодитесь вістку подати, або якщо про неї було б якесь слово написане. Очевидно - з розрахунком за число.

Завчасно Вам дякую. З пошаною до Вас і щирим привітом.

Роман БАБОВАЛ

